

ע"פ 18397-03-16 - מדינת ישראל נ' ירושלמי סיגלית

בית הדין הארצי לעבודה

ע"פ 18397-03-16

ניתן ביום 14 נובמבר 2017

המערערת

מדינת ישראל

המשיבים

1. ירושלמי סיגלית
2. ירושלמי רפאל

בפני השופטת לאה גליקסמן, השופטת סיגל דוידוב-מוטולה, השופט אילן סופר

ב"כ המערערת עו"ד עדי צימרמן, עו"ד ענבר סהראי, עו"ד שרון פיליפסון

ב"כ המשיבים עו"ד עליזה כשכאש עוזרי

פסק דין

1. המשיבים, בני זוג נשואים, הורשעו על פי הודאתם בעבירה של העסקת עובד זר ללא היתר וללא ביטוח רפואי - עבירות לפי סעיפים 2(א)(1) ו- 2(ב)(3) לחוק עובדים זרים, תשנ"א - 1991 (הע"ז (ת"א) 47190-08-15; השופט אורן שגב).

2. בית הדין האזורי דחה את עמדת המדינה שלפיה יש להשית על כל אחד מבני הזוג עונש נפרד, וקבע כי מדובר בבני זוג המהווים יחידה כלכלית אחת, אשר ביצעו עבירה בעלת אופי כלכלי, שיש להניח כי ביצועה השיא רווח מצרפי לתא הכלכלי המשותף, ולא לכל אחד מבני הזוג באופן נפרד. על כן, יש לגזור את הקנס הראוי על אותה יחידה כלכלית משותפת, המורכבת משני בני הזוג, ומהטעם הזה מתחם הענישה ייקבע ביחס לשניהם בצוותא חדא.

3. בהמשך התייחס בית הדין לנסיבותיהם האישיות של המשיבים ולקביעת מתחם הענישה הראוי, וקבע כי יש להביא בחשבון שזו פעם ראשונה בה מורשעים המשיבים בעבירות מושא כתב האישום, מדובר באנשים נורמטיביים אשר הודו בביצוע העבירות המיוחסות להם בכתב האישום בישיבת ההקראה ובכך חסכו זמן שיפוטי יקר, ועובדה זו מעידה כי הפנימו את חומרת העבירות בהן הודו והורשעו. נוכח האמור, מתחם הענישה הראוי לעבירה של העסקת עובד זר ללא היתר הוא בין 20% מהקנס המירבי (11,680 ₪) עד 50% משיעור הקנס המירבי (29,200 ₪).

עמוד 1

בהתחשב בנסיבות המקרה - העסקה במשך 17 שנה, הלנת העובדת הזרה בבית המשיבים - נקבע כי יש הצדקה לפסוק קנס ברף העליון של המתחם בסך של 29,000 ₪.

בכל הנוגע לעבירה של העסקת עובד זר מבלי שהוסדר לעובד ביטוח רפואי לא קבע בית הדין האזורי מתחם ענישה, והטיל על המשיבים בצוותא חדא קנס בסך של 10,000 ₪.

נוכח העובדה כי כאמור, נקבע שמדובר בקנס משותף, על כל אחד מהמשיבים הושת קנס בסך של 14,500 ₪ בגין עבירה של העסקת עובד זר ללא היתר, וקנס בסך של 5,000 ₪ בגין עבירה של אי הסדרת ביטוח רפואי, ובסך הכל בגין שתי העבירות קנס בסך של 19,500 ₪.

4. עיקר ערעורה של המדינה סב על אופן גזירת הדין, עת טענה כי היה על בית הדין לקבוע לגבי כל משיב מתחם ענישה נפרד וקנס נפרד, בהתחשב במעורבות השונה של כל אחד מהמשיבים בביצוע העבירות. עוד טענה המדינה כי כפועל יוצא מקביעת מתחם ענישה אחד עבור שני המשיבים בצוותא חדא, שיעור הקנס שהוטל על המשיבים נמוך משמעותית מרף הענישה העליון, שבית הדין האזורי סבר שהוא העונש הראוי, והוא אינו משקף את מידת הפגיעה בערך המוגן ואת הנסיבות החמורות של ביצוע העבירה. עם זאת, המערערת לא עתרה לשינוי מתחם הענישה שקבע בית הדין האזורי לעבירה של העסקת עובד זר ללא היתר, אלא טענה שיש ליישמו בנוגע לכל אחד מהמשיבים בנפרד. בנוסף, טענה כי בית הדין האזורי שגה בכך שלא קבע כלל מתחם ענישה לעבירה של העסקה ללא ביטוח רפואי.

5. נוכח פסיקתו של בית דין זה בעניין **ערגה מן** [ע"פ (ארצי) 33166-09-15 **מדינת ישראל נ' ערגה מן** (1.2.2017)], **אפנר** [ע"פ (ארצי) 21578-01-15 **מדינת ישראל נ' יוסף אפנר** (21.2.2017)], **ושטרנר** [ע"פ (ארצי) 52667-06-16 **מדינת ישראל נ' מירי שטרנר** (24.9.2017)] שאלת אופן גזירת הדין על בני זוג אינה עומדת לדיון, שכן נפסק, והדבר מקובל אף על ב"כ המשיבים, כי על בית הדין לגזור את העונש על כל נאשם בנפרד, וגם אין הכרח שתהא זהות בענישה (בשל שונות בין במתחם ובין בגזירה שונה של העונש במסגרתו). נוכח האמור, נותרה להכרעה שאלת גזר הדין הראוי במסגרת מתחם הענישה לכל אחד מבני הזוג, בהתחשב במכלול השיקולים הרלוונטיים.

6. לא מצאנו מקום בנסיבות הליך זה לקבוע מתחם ענישה נפרד לכל עבירה, משהדבר לא נדון בבית הדין האזורי, אולם יש להביא בחשבון גם את העבירה של העסקת עובד זר ללא הסדרת ביטוח רפואי, כך שהרף העליון של מתחם הענישה בגין שתי העבירות גבוה מ- 29,200 ₪. נציין כי המדינה ביקשה להעמיד את הקנס על העסקת עובד זר ללא היתר על סך של 25,000 ₪, ואת הקנס על העסקת עובד זר ללא הסדרת ביטוח רפואי על 10,000 ₪, כך שיוטל על כל אחד מהמשיבים קנס בסך של 35,000 ₪.

7. נוכח העובדה שעיקר הערעור סב על אופן גזירת העונש על ידי בית הדין האזורי ותוצאתו, במסגרת שורת ערעורים שהוגשו בגין טעות באופן גזירת הדין, ולא על קביעתו של בית דין האזורי לעניין מתחם הענישה לעבירה של העסקת עובד זר ללא היתר, ונוכח חלוף הזמן מאז ביצוע העבירה, מצאנו כי אין מקום למצות את הדין עם המשיבים. עם זאת, בשל תקופת ההעסקה הממושכת - 17 שנה - והלנת העובדת הזרה בבית המשיבים, כמו גם אי הסדרת ביטוח רפואי לתקופה ממושכת, ובהתחשב גם בשיעור הקנס שביקשה המדינה להטיל על

המשיבים, מצאנו כי יש להגדיל את הקנס שהושת על כל משיב ב- 10,000 ₪, כך ששיעור הקנס יעמוד על סך של 29,500 ₪. מובהר, כי שיעור הקנס כאמור נקבע על ידינו בהתחשב בנסיבות ההתדיינות, ועל רקע קביעתנו שאין למצות את הדין עם המשיבים נוכח נסיבות אלה.

8. **סוף דבר:** ערעור המדינה מתקבל ואנו קובעים כי על כל אחד מהמשיבים יושת קנס בסך 29,500 ₪. ההפרש בין שיעור הקנס כאמור לעיל לבין שיעור הקנס שהוטל על ידי בית הדין האזורי בסך של 10,000 ₪ לכל משיב, ישולם ב- 20 תשלומים שווים חודשיים ורצופים, החל מיום 1.1.2018.

ניתן היום, כ"ה חשוון תשע"ח (14 נובמבר 2017), בנוכחות הצדדים.

**אילן סופר,
שופט**

**סיגל דוידוב-מוטולה,
שופטת**

**לאה גליקסמן,
שופטת, אב"ד**